

8
AKTUELT INNENRIKS

Bill, merk: «Robust fagmiljø»

Norske høyskoler er på frierferd, de skal bli færre og større. Men i sjekkeleken glemmes det sentrale spørsmålet: Er større alltid bedre?

HANNE ØSTLI JAKOBSEN, JON KÅRE TIME OG HERMAN DREYER (FOTO)

Høyteknologi: Indiske Sony George benytter et "hyperspektral" kamera på The Norwegian Colour and Visual Computing Laboratory, et av de mest suksessrike fagmiljøene på Høgskolen i Gjøvik.

Leveren har både artiell og venøs blodforsyning. Hvor kommer disse fra?
– Hæ?
Joachim Hansen leser igjen fra det røde kortet. Håkon Ørnsrud veksler blick med Lisbeth Midtgård, tvers over bordet. Spillbrettet mellom dem ser ut som en hjemmelaget, utvidet versjon av Trivial Pursuit.

Det kunne vært et klasserom på videregående, de samme 1990-tallsgardinene, de samme gruppearbeidsbordene. Men deltagerne er eldre – skjønt, noen ganger bare så vidt – og diskusjonene vesentlig mer avanserte.

– Venaporta, det er den ene siden. Den andre – arterie ... hva heter lever på latin? *Heparias?* Hepa... *Arteria heparis. Hepatica!*

Til slutt lander Ørnsrud på riktig latinsk ending.

Slik lærer sykepleiestudenter ved Høgskolen i Harstad anatomi. Et brettspill, egenutviklet på høyskolen, supplerer forelesningene, og skal få studentene til å diskutere og repetere stoffet. Siden brettspilleringen ble innført, har andelen som stryker på anatomieksamen sunket fra 36 til 16 prosent.

Motpolene. 930 kilometer lenger sør, i kjelleren på Høgskolen i Gjøvik, sitter Sony George, fra Kerala i India, bøyd over et hyperspektralt kamera i The Norwegian Colour and Visual Computing Laboratory. Han har vært på Gjøvik

siden 2012, og arbeider med teknologi som for eksempel gjør det mulig å avsløre flere lag av skrift i gamle manuskripter eller påpeke nøyaktig hvilke pigmenter kunstnere har brukt. Mest kjent er George for arbeidet med Edvard Munchs *Skrik*.

– Teknologien vi utforsker her har enormt potensial. Jeg er sikker på at de som arbeider med kulturarv nå, mer og mer vil ta i bruk hyperspektral teknologi, sier han.

Arkitekturen speiler Høgskolen i Gjøviks teknologiske og næringsvennlige image. Her er Innovatoriet, skolens «verksted for utvikling av nye ideer», komplett med fargerike stoler og bord man kan skrive direkte på. Kommunikasjonsfolkene forteller at innovasjon er obligatorisk i alle bachelorutdanninger, at ingen av IKT-studentene slipper unna programmering.

Gjøvik er en typisk norsk høyskole, med sykepleiere og elektroingeniører. Samtidig har skolen dyrket en høyteknologisk profil. Når kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen skal fortelle at også høyskoler kan bli aller best, er det gjerne Gjøvik han trekker frem: Her finnes særlig sterke miljøer for datasikkerhet og fargevitenskap, som på kort tid er blitt ledende i landet, og som også hevder seg internasjonalt. De skærer publikasjonspoeng, og har maktet å hente mye ut av EUs forskningssystem. Nylig åpnet Nasjonalt senter for cyber- og informasjonssikkerhet, finansiert av et helt konglomerat av offentlige og private aktører.

Harstad er i den andre enden: Listen over forskningspublisering for 2013, det siste året det finnes statistikk for, viser at bare Høgskolen i Nesna og Samisk høyskole forsket mindre.

Skole søker partner. Fra Halden i sør til Tromsø i nord skal norske universiteter og høyskoler slås sammen. Institusjonene forsøker å finne nye partnere, og møter hverandre vekselvis med nyforelsket entusiasme og kalde skuldre. Fristen for å foreslå fusjonspartner går ut 1. februar. Målet er – Kunnskapsdepartementets favorittuttrykk – «mer robuste fagmiljøer». Om de små ikke leverer egne partnerforslag, er ikke regje- →

STRUKTURMELDINGEN

En varslet stortingsmelding skal utrede fremtidens struktur og finansiering for norsk universitets- og høyskolesektor. Meldingen følger opp Langtidsplanen for forskning og høyere utdanning, som ble lagt frem sammen med statsbudsjettet for 2015. I den var det særlig en satsning på (topp)forskning som ble understreket. I arbeidet med meldingen har

Kunnskapsdepartementet bedt institusjonene selv foreslå hvem de helst vil slå seg sammen med. I oppdragsbrevet skriver kunnskapsministeren at institusjonene skal «ta høyde for gjeldende økonomiske rammer» i vurderingen. Fristen for å levere innspill er 1. februar. Stortingsmeldingen skal etter planen legges frem rett før påske.

Lek og læring: Praktisk, lekent og studentnært er stikkordene når sykepleielektorene legger opp studentenes anatomiundervisning. Resultatet ble et brettspill.

AKTUELT INNENRIKS

→ ringen fremmed for tvangsekteskap.

– Vi har mange små institusjoner med ganske like utdanningstilbud som konkurrerer med hverandre, selv om de kan ligge ganske nær hverandre geografisk, sier Bjørn Haugstad (H), statssekretær i Kunnskapsdepartementet.

– De sliter med å skaffe nok studenter, og av dem som begynner er det altfor mange som ikke fullfører. Den formelle kompetansen i den faglige staben er lav.

Gjøviks høyteknologiske fargelaboratorium har en åpenbar plass i det nye Forsknings- og Utdannings-Norge. Men hva med Harstads brettspilling? Har ikke også de hverdagslige høyskolene livets rett?

Å sette vogn før hest. – Jeg synes man startet godt, med klare tanker om hva man ville med strukturerendringene. Det som har forundret meg, er at man ikke har fulgt det opp. Departementene har ikke noen overordnet plan for hvordan regionene skal se ut, sier Bodil Olsvik, rektor i Harstad.

Olsvik sitter i en halvtom kantine, med panoramautsikt til fjellene på Rolla, opplyst av en sol som kom tilbake først for tre dager siden, og forteller om sammenslåingene i nord. I første runde var det ingen som ville danse med hverandre:

– Tromsø valgte Narvik, og Narvik valgte NTNU, og Bodø valgte både Harstad og Narvik og Nesna, og Nesna valgte å stå alene, ler Olsvik.

– Er det bevisst fra departementets side, tror du, å legge så få føringer som de har gjort?

– Jeg tror denne saken er så vanskelig at man skyver det foran seg, over til styrebordene i institusjonene.

Kritikken fra Harstad høres over hele landet for tiden:

– Vi er veldig enige i at vi må gjøre strukturelle grep i universitets- og høyskolesektoren. Men nå snakker vi kun om hvem som skal slå seg sammen med hvem, og ikke hva det egentlig skal føre til, sier Anders Kvernmo Langset, leder i Norsk studentorganisasjon.

– Det er rett og slett ikke satt opp tydelige kvalitetskriterier som man ønsker å nå. Da finner man svaret før man stiller spørsmålet, istemmer Trond Giske, leder i Kirke-, utdannings- og forskningskomiteen for Arbeiderpartiet.

Tromsø valgte Narvik, og Narvik valgte NTNU, og Bodø valgte både Harstad og Narvik og Nesna, og Nesna valgte å stå alene.

BODIL OLSVIK, REKTOR, HØGSKOLEN I HARSTAD

Det merkes en murrrende uro bak alt pratet om struktur. Sentralisering. Nedlegging. Ingen snakker om det i dag – statssekretær Haugstad sier det ikke er et mål å redusere antall studiesteder. Campus Harstad skal «komme styrket ut av fusjonen», som Olsvik formulerer det, og det er et ufravikelig krav at ingen skal gå.

– Jeg frykter at vi skal bli en praksisplass. At studentene blir tatt opp i Tromsø og kommer hit på praksis, sier likevel Elin Kristiansen, seksjonsleder ved sykepleieutdanningen i Harstad og en av oppfinnerne av anatomibrettspillet.

– Det er 120 000 som bor i omlandet her – jeg frykter at de ikke skal få kvalifisert personell. Jeg er bekymret for at sykepleie kan bli et nettbasert studium, uten den relasjonelle læringen. Jeg skulle ønske vi hadde tydeligere rammer – hva skal Høgskolen i Harstad være?

– Men Olsvik, er det ikke en fare for at dere rett og slett blir for små, på et sted som dette?

– Ja, altså, jeg må jo være så ærlig at gitt de måleparametrene vi har i dag, er det en fare for å bli for liten. Vi kaller det bare «trikkeproblemet»: Om du bare har den ene professoren, blir du veldig avhengig av at han ikke blir påkjørt av trikken, sier rektoren.

Olsvik mener likevel 2013-statistikken setter de rundt 90 vitenskapelig ansatte i Harstad i et ufortjent dårlig lys. Det året prioriterte de å

bygge opp kompetanse i staben, sier hun, uten at det umiddelbart fører til publiseringer. Årene før publiserte forskerne i Harstad dobbelt så mye som i 2013.

Spydspissene som motiverer. – Beklagr, jeg har ikke tid nå likevel.

På Gjøvik skal vi møte Nils Kalstad Svendsen, dekan for Avdeling for informatikk og medieteknikk, direktør for Senter for cyber- og informasjonssikkerhet, og dessuten bonde. Han gnager i seg en havrekjeks. I dag deltar han på et seminar med Forskningsrådet, Innovasjon Norge og EUs forskningssystem, om hvordan man får penger fra EU-programmet Horisont 2020. Så skal han i møte med Arbeiderpartiets Hadia Tajik, som er på besøk for å holde foredrag om ekstremisme. Og han skal gjennomføre et ansettelsesintervju.

– Prøv igjen klokken tre.

Men klokken tre er dekanen ikke å finne, vi får ham først på telefon noen dager senere. «Det der var en ganske vanlig dag på jobben», sier han, uten at vi vet om han mener alvor. «Mye som skjer.»

– På små institusjoner gjelder det å finne noen spydspisser, sier Svendsen.

– Hva har dere gjort annerledes enn andre norske høyskoler?

– Vi har prioritert hardt over tid. Og så har vi ansatt mange flinke utlendinger. Det gjelder å finne noen som allerede har en profil og en portefølje. Det gir umiddelbart et løft.

– Men er forskning på høyt nivå nødvendig for gi et godt studietilbud i regionene?

– Det motiverer studentene å ha forelesere som er aktive forskere og som blir respektert i sitt fagområde. Når noen bruker fem år av sitt liv på å ta høyere utdanning, må vi klare å gi dem kunnskap, ferdigheter og kompetanse som er relevant hele deres yrkesliv. De må forstå hva de gjør. Og da må også lærerne ha kompetanse på høyt nivå, sier Svendsen.

Gjøvik vil slå seg sammen med NTNU, og bli del av et landsdekkende teknologiuniversitet. NTNU skal bestemme seg for om de vil gå for en slik løsning på et styremøte 28. februar. Dekanen håper det blir noe av, «det er spennende», sier han.

– Blir kvaliteten på forskning og utdanning nødvendigvis høyere?

– NTNU har flere miljøer innen informasjonssikkerhet som vi kan få være med på å utvikle. I tillegg vil det gjøre det litt enklere for oss internasjonalt. Det er greit å kunne si at man er fra et universitet uten å måtte begynne med å forklare hva et «university college» er for noe, sier Svendsen.

Større må ikke bety bedre. Dette er ikke første forsøk på strukturreform i norsk høyskolesektor. I 1994 ble de da 98 høyskolene i landet slått sammen til 26 større enheter. I etterkant er de fleste enige om at det var til det beste, mens neste reformforsøk, det såkalte Stjernø-utvalgets forslag om å slå alt sammen til åtte eller ti regionale universiteter, strandet.

– Nå er det mer komplisert enn i 1994. Da var det bare høyskoler, nå skal de også slås sammen med universiteter. Det er institusjoner med nokså ulike kulturer, ulik kompetanse i staben, personalet har helt ulike arbeidsbetingelser – og de har ulikt samfunnsmandat, sier Svein Kyvik, Nifu-forskeren som ledet evalueringen av 1994-reformen.

– Hva er kunnskapsgrunnlaget for disse sammenslåingene? spør Kåre Heggen, profesjonsforsker og professor ved Høgskolen i Volda og Høgskolen i Oslo og Akershus.

– Jeg klarer ikke finne det noe sted, og det klarer heller ikke andre jeg har vært i kontakt med i det profesjonsfaglige miljøet.

Han mener det er utydelig hva regjeringen mener med «robuste fagmiljøer».

– En ting er de aller minste fagmiljøene, som lærerutdanningen på Nesna. Men jeg har ikke sett dokumentasjon på at det er noen som helst systematisk forskjell i faglig kvalitet mellom de

store og mindre miljøene. Det er vanskelig å få øye på premissene og kunnskapsgrunnlaget for disse strukturerendringene. Er dette i det hele tatt faglig rasjonelt? sier Heggen.

Det motiverer studentene å ha forelesere som er aktive forskere og som blir respektert i sitt fagområde.

NILS KALSTAD SVENDSEN, DEKAN, HØGSKOLEN I GJØVIK

Regionsoppdraget. Både Kyvik og Heggen viser til «høyskoleoppdraget». I det langstrakte Norge trengs det sykepleiere, lærere, økonomer og ingeniører på hvert nes. Heggen, som har forsket på nettopp vestlendingers utdannings- og yrkeskarrierer, sier høyskolene har levert som bestilt:

– I Norge har vi hatt nesten like god rekruttering til høyere utdanning, uansett hvor man bor. Dermed har vi kunnet fange opp talenter vi ellers hadde gått glipp av. Like viktig er den sosialt utjevne effekten: Ungdom som ikke tilhører elitefamilier og som aldri ville funnet på å reise til Oslo eller Bergen har fått tilgang til bachelor- og mastergradsutdanning, sier han.

Det er ikke automatisk overlapp mellom det oppdraget og Kunnskapsdepartementets ønske om robuste fagmiljøer, påpeker Kyvik, og eksemplifiserer med den planlagte fusjonen mellom Høgskolen i Stord og Haugesund og Universitetet i Stavanger:

– Det vil bety tre sykepleieutdanninger under en paraply, i Stavanger, Haugesund og på Stord. Sett fra et faglig standpunkt er ikke det så lurt, da hadde det nok greid seg med to, sier han.

– Men man kan ikke bare ta rene faglige hensyn i dette. Målet er å få tak i nok studenter til å fylle behovet for sykepleiere i fremtiden. Da må du være lokalisert slik at folk ikke må flytte for å ta utdanning.

Innovasjon: Arkitekturen spiller Høgskolen i Gjøviks høyteknologiske og næringsvennlige profil.

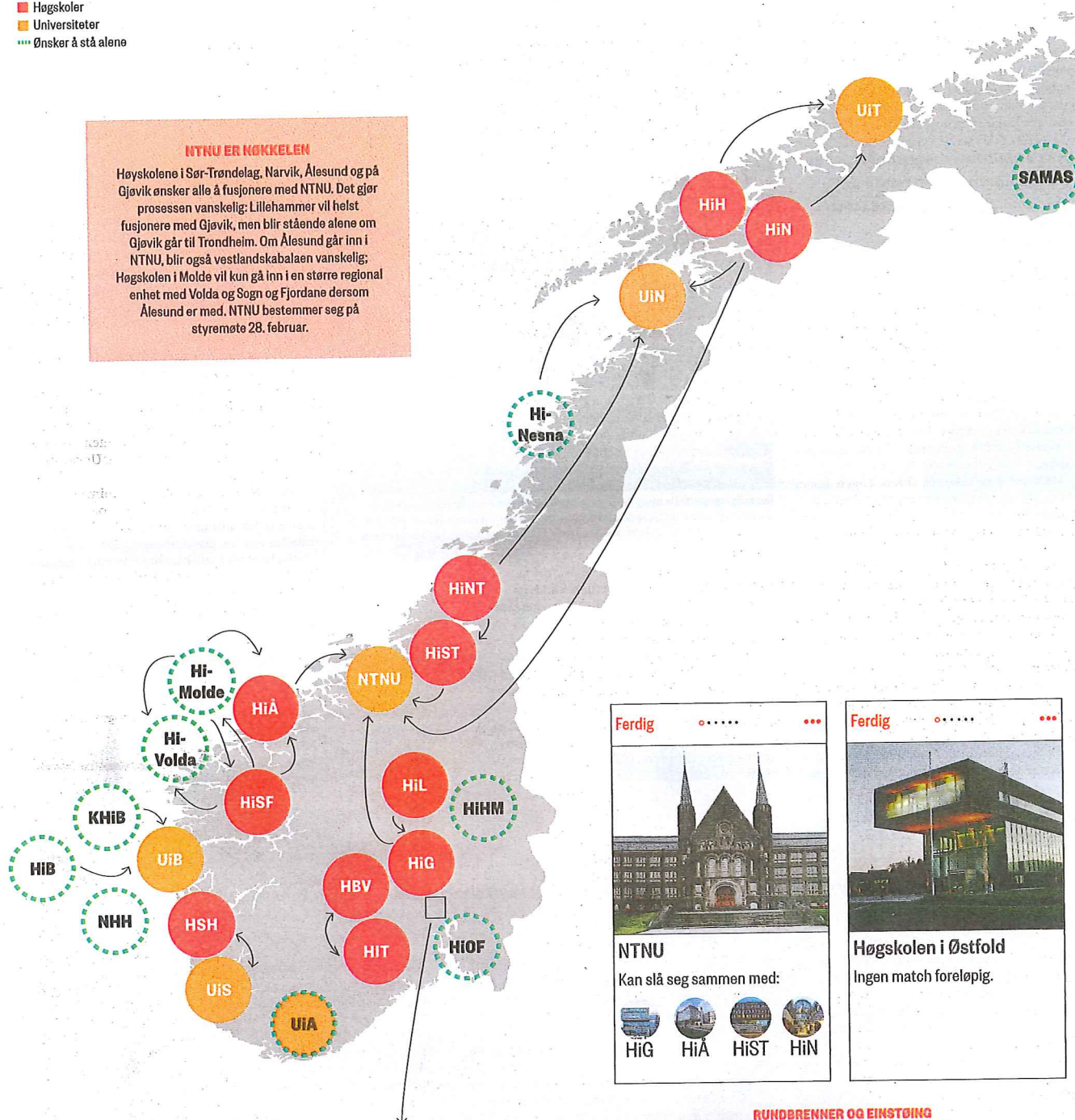
FREMTIDENS FORSKNINGS- OG UTDANNINGS-NORGE

Alle institusjonene har nå spilt inn sine fusjonsønsker til Kunnskapsdepartementet. Noen ønsker å forbli selvstendige, ikke alle får lov til det, mens andre skisserer mulige samarbeidspartnere.

- Høgskoler
- Universiteter
- Ønsker å stå alene

NTNU ER NØKKELEN

Høgskolene i Sør-Trøndelag, Narvik, Ålesund og på Gjøvik ønsker alle å fusjonere med NTNU. Det gjør prosessen vanskelig. Lillehammer vil helst fusjonere med Gjøvik, men blir stående alene om Gjøvik går til Trondheim. Om Ålesund går inn i NTNU, blir også vestlandskabalaen vanskelig; Høgskolen i Molde vil kun gå inn i en større regional enhet med Volda og Sogn og Fjordane dersom Ålesund er med. NTNU bestemmer seg på styremøte 28. februar.

Ferdig

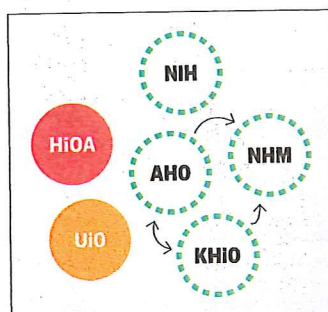
NTNU
Kan slå seg sammen med:

Ferdig

Høgskolen i Østfold
Ingen match foreløpig.

RUNDBRENNER OG EINSTØING

Noen tenker stort, og vurderer storfusjon. Andre vil helst forbli alene.

AKTUELT INNENRIKS

→ Kyvik tviler på at høyskolenes særpreg vil bevares når de foldes inn i universitetssystemet. Reformen er del av det større reformbildet i offentlig sektor for tiden – samme prosess foregår i politikk og ved sykehusene.

– Fra departementets side er det enklere å forholde seg til færre institusjoner. Du ser det samme i helsesektoren: Mange av de upopulære avgjørelsene som før måtte tas av politikerne, er kjørt ut til styret i regionalt helseforetak. Du tar det poenget, ikke sant? sier Kyvik megetsigende – med henblikk på mulige studietilbud- og campusnedleggelse i fremtiden.

Hva er kunnskapsgrunnlaget for disse sammenslåingene? Jeg klarer ikke finne det noe sted.

KÅRE HEGGEN, PROFESJONSFORSKER

Høyskolene diskrimineres. – Da jeg var helt fersk, deltok jeg på et møte i Oslo. Foruten meg, var det bare universiteter rundt bordet. Det ble min tur, og jeg sa at jeg arbeidet ved Høgskolen i Gjøvik, og da... det var noen som fniste. Ja. Det gikk en faen i meg da.

Det sier Morten Irgens, forskningsdirektør ved Høgskolen i Oslo og Akershus og nå også, det har han ropet, en mulig søker til rektorstillingen samme sted. Frem til april i fjor var han dekan og viserektor for forskning ved Høgskolen i Gjøvik.

– Men det er noen år siden. Ingen fniser lenger.

– Ifølge Irgens har det ikke gått opp for nordmenn flest hvor mye sektoren har endret seg.

– Bildet du har i hodet ditt om høyskolene, er utdatert. Du finner eminent forskning ved de fleste høyskolene, sier Irgens.

Han hevder det er «absurd» hvor diskriminert høyskolene er.

– Hvor mye basisfinansiering du får fra Kunnskapsdepartementet for å forske, avhenger av hvilken klubb du tilhører, ikke hvor dyktig du er. Et dårlig miljø ved et universitet får i prinsippet mye mer penger enn et eminent miljø ved en høyskole. Det er ikke bra for landet, sier Irgens.

– Folk snakker om «en høyskole på hvert nes». De mener det negativt. Men hør her: Hvor ligger

Romslig og nært: De rundt 1300 studentene ved Høgskolen i Harstad har godt om plassen, og kort vei til foreleserne om spørsmålene skulle dukke opp. Noen frykter for studentkontakten om foreleserne må begynne å pendle mer mellom fusjonspartnerne.

norsk industri? Ikke så mye rundt Blindern.

Han er kritisk til regjeringens fokus på eliteforskning, som han mener ikke støtter den beste forskningen uavhengig av hvor den er.

– Det er mer penger til rikmannsklubben.

Hvis vi ønsker mer valuta for pengene, er det mest rasjonelt å gi dem til høyskolene, hevder Irgens.

– Det er dette NTNUs ledelse har forstått. Hvis de kjøper opp Ålesund, Narvik og Gjøvik, og investerer litt i dem, så vokser NTNUs totale verdi betraktelig. Disse høyskolene gjør det bra

til tross for at de er underernært og har elendige rammebetingelser, sammenlignet med universitetene. Å føre noen fete katter ytterligere vil ikke gi samme effekt, sier forskningsdirektøren, som roper at han har ivret for sammenslåingen i flere år.

Han reagerer på at noen sier universiteter ikke burde fusjonere med høyskoler fordi det vil gi dårligere uttelling på indikatoren som viser antall publikasjoner per fagansatt.

– Det er tragisk at vi skal ta viktige bestemmelser om landets fremtid basert på feil tall i nevneren! Ansatte ved høyskolene har mindre forskningstid enn de på universitetene, sier Morten Irgens.

Glansdagens ende. Tilbake til klasserommet i Harstad. Lydnivået minner mer om studentpub enn forelesning. Denne runden er egentlig bare repetisjon – anatomieksamen ble avlagt for jul, studentene er trommet sammen til journalistenes ære. Men engasjementet er reelt. «Natriumklorid og vann!» roper noen – og overdøver nesten Maryann Grønstøls forklaring på hvorfor hun, som hordalending, valgte å studere i Harstad.

– Harstad var førstevalget mitt. Jeg synes det var passe stort, jeg har ikke så stor tro på en stor skole for min egen del, hvor du ikke får den samme oppfølgingen og kontakten. Og så er det veldig fint her, forteller hun.

Hva er en høyskole som Harstad? En oppslagstavle med tilbud om hvalsafari. Et jevnt og ok antall søkere til studieplassene, men kanskje ikke den økningen som de voksende studentkullene skulle tilsi. Brettspill. Forskerne her deltar i et EU-forskningsprosjekt, men publiserer mindre enn de fleste. Da sykepleiestudentene skulle lære seg anatomi før jul, var det en av studentene som kunne skaffe organer de kunne dissekere – fra sauene på gården hennes.

Tor Schjeldre er ansattrepresentant i høyskolestyret i Harstad og en av initiativtakerne til et eget høyskolepedagogisk forum. Han er usikker på hva han tror fremtiden bringer, idet dagslyset svinner utenfor.

– For oss fagpersoner... vi har hatt det godt til nå, godt med midler, bra med studenter og så videre. Det kan hende vi har hatt vår glansperiode.

hj@morgenbladet.no

jkt@morgenbladet.no

– En nødvendig omstilling

Mer samarbeid holder ikke, mener regjeringen – det må sterkere lut til om høyskolene skal være med i «kunnskapssamfunnet».

– Det er flere ting som tradisjonelt har preget høyskolene som ikke bare er verdt å ta vare på, men som vi må ta vare på og styrke. Veldig mange høyskoler har en viktig regional rolle, de har tett kontakt med arbeids- og næringsliv. Alt det må de bevare, sier kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen (H).

Statsråden svarer på spørsmål etter sin tale på Kontaktkonferansen, en årlig samling av landets universitets- og høyskole- rektorer. Ikke overraskende er det sammenslåingsprosessene som preger småpraten på forhånd, og spørsmålene Isaksen får fra rektorene etter sitt innlegg.

– Du sa i din tale at alle må våge å prioritere, for å bli best. Er det noen som skal prioritere å bli best på den tette, tidkrevende studentoppfølgingen?

– Alle burde prioritere å bli

Kunnskapsministeren: Torbjørn Røe Isaksen vil bevare høyskolenes regionale rolle.

FOTO: ELLEN LANDE GOSSNER

best på det. Det er ikke mulig å ha god utdanningskvalitet, hvis du ikke har god undervisning, sier Isaksen.

Må skru til. Isaksens statssekretær, Bjørn Haugstad, sier strukturendringene må til hvis landet

skal «realisere kunnskapssamfunnet». Det handler om å omstille seg fra oljekonomen og håndtere eldrebølgen.

– Da må vi få bedre kvalitet på forskning og utdanning her landet. Samarbeidet med næringslivet må bli bedre, sier han.

– Hva er kunnskapsgrunnlaget for at sammenslåinger vil forbedre kvaliteten?

– I løpet av de siste ti årene har vi gjennom Forskningsrådet fått en rekke fagevalueringer som nesten alle slår fast at små og fragmenterte fagmiljøer gir for dårlige resultater. Ressurserne spres altfor tynt utover.

Problemet kan ikke løses med bare mer samarbeid, mener Haugstad.

– Det har vært forsøkt siden Stjernø-utvalget i 2008, og det har ikke fungert. Ikke i nærheten. Vi må skru til ett hakk til, sier Haugstad.

Men han sier regjeringen bare vil gripe inn og tvinge gjennom sammenslåinger for de høyskolene som er «for små til å stå på egne ben» og som ikke har funnet seg en partner frivillig. Hvis NTNU bestemmer seg for å fortsette alene, er det greit.

Ikke en sentraliseringsreform. – Høyskolene har hatt en viktig distriktpolitisk funksjon. I hvilken grad handler dette om sentralisering?

– Jeg vil ikke snakke om distrikter, men om regioner. Dette er ikke en sentraliseringsreform. Tvert imot skal vi styrke høyskolenes og universitetenes regionale rolle. Men mange ungdommer søker seg mot storbyene. Hvis vi i fremtiden skal klare å få dem til å gå motstrøms, og bli i regionen, må vi tilby høyere kvalitet og et attraktivt studiemiljø, sier Haugstad.

– Når mange høyskoler nå ser ut til å bli sugd opp av universitetene, gjør det også noe med selve universitetsideen. Hva vil bli forskjellen på universiteter og høyskoler i fremtiden?

– Det er en viktig problemstilling. Men vi har ikke konkludert. Det viktigste er at vi klarer å bevare og styrke kvalitetene som kjennetegner begge. Det kan også håndteres i en samlet institusjon, mener Haugstad.

– Isaksen, noen av dem vi ha snakket med er bekymret for kravet om å forske skal gå ut over tiden med studentene, og for høyskolene skal bli underordnet universitetene i det akademiske hierarkiet. Kan du berolige dem på noen måte?

– Jeg mener man kan berolige dem rett og slett ved å si at det ikke er noen motsetning mellom undervisningskvalitet og forkningskvalitet, sier statsråden